

רבע לשלוש – אתגר קרת

בשהכדור מפסיק להשפיע קורים דברים: שנים שלמות יכולות לעבור לידי בשניות או ההיפך – רגע אחד יכול להימשך כמו נצח. פעם נישקתי אישה במעבר חציה וזה הרגיש כל כך ארוך שעד שהלשונות שלנו נפרדו גדל לי זקן ולה בטן, וכשהרמזור התחלף לירוק חצינו שנינו ומאז לא ראיתי אותה יותר. על המדרכה שלידי ועל זו ממול עומדים אנשים ואנחנו ממתינים יחד לירוק כמו חבורת אנשים נורמליים – אני על כדור והם, אם הבנתי נכון, פשוט נולדו ככה: נורמליים. אני אוהב להמתין עם אנשים נורמליים במעבר חציה לרמזור שיתחלף, להרגיש שיש בחיים כללים שקושרים את כולנו יחד. לחכות עם אנשים לרמזור שיתחלף זה קצת כמו להחזיק איתם ידיים בדייט ראשון, כמו לאכול איתם מאוהב צלחת, כמו לישון איתם כפיות. זה רגע אינטימי, רגע מקרב, רגע של הסכמה, רגע שאמור להימשך ולהימשך כמו מעשה אהבה, עד שהרמזור יתחלף. רק שהפעם הוא לא. פתאום משומקום, שהוא גם כל מקום, מגיעה צפירה קורעת אוזניים ובשנייה אחת האנשים מסביבי מפסיקים להיות נורמליים. הם צועקים זה על זה, מתבוננים בנייד מזיעים, חוצים את הכביש בריצה מבוהלת. ברמזור, האיש האדום ממשיך לעמוד ואני נשאר לעמוד איתו, לארח לו חברה, שלא ירגיש לבד. עוד לא שלוש. הכדור עדיין עובד, וגם אם העולם כבר לא, בינתיים, אני עוד נורמלי.